

selvfølgelig komme ind paa Finantsloven, og Rigsdagen faa sin Myndighed over Bevillingen deraf; men skulde det blive vedtaget i modsat Retning, vil der ikke være nogen Grund til at optage dem paa Finantsloven, saaledes som det er fastslaaet her. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) vilde dog rette det derhen, at, hvis Forslaget vedtoges, vilde det kunne fremme Indførelsen af en ny Lønningsmaade for Præsterne, og deri tror jeg, at det ærede Medlem har Ret; men paa den anden Side vil jeg spørge, om det er rigtigt gennem Finantsloven at udøve et Tryk paa et andet Lovforslag, som vi behandle. At vedtage dette Endringsforslag paa samme Tid, som det andet Lovforslag foreligger om Geistlighedens Lønning, forekommer mig at være imod vor Sædvane; vi pleie ikke paa Finantsloven at foregribe en Beslutning af denne Bessaffenhed, saalænge et Lovforslag er under Behandling. Vi have gjort Forsøg paa, og det lykkedes i enkelte Tilfælde at faa optaget paa Finantsloven Bestemmelser, der vare af den Bessaffenhed, at de skulde virke til at fremkalde Love om Ting, som vi tidligere havde forkastet, eller som vi tidligere havde vedtaget, men som af Regjeringen ikke vare blevne modtagne. Naar vi saaledes have behandlet Lovforslag, og begge Rigsdagens Afdelinger have vedtaget dem, men de ikke ere udfomne som Love, have vi søgt gennem Finantsloven at stræbe hen til, at det, som Rigsdagen ønskede, alligevel kom til sin Ret; men at gjøre det ved et Lovforslag, som er under Behandling, et Lovforslag, med Hensyn til hvilket vi ikke kunne se, i hvilken endelig Form det vil fremkomme, det forekommer ikke Flertallet at være rigtigt. Jeg skal derfor paa dette Flertals Begne henstille til det ærede Thing af praktiske og formelle Hensyn ikke at vedtage Endringsforslaget under Nr. 13, som det foreligger, hvilken Beslutning vi end maatte komme til, naar Lovforslaget om Geistlighedens Lønning, som for Tiden er til Behandling, er særdigt, og man ikke er kommen overens med Regjeringen. Dette skal jeg ganske henstille; men man skal ikke søge gennem Finantsloven at fremtvinge en Afgjørelse af dette Spørgsmaal.

S. A. Hansen: Jeg skal blot sige, at jeg, naar jeg talte om Normalbudgetter, meget godt veed, at enhver Signelse halter. Jeg vil imidlertid udtale min Glæde over, at dette Ord gjorde en saa stærk Virkning paa de ærede Ministre; dertigjennem kommer man til at troste sig noget over, at de ikke ville gaa fremad paa denne Vej. Dernæst skal jeg indrømme, at der er en stor Forskjel mellem den Maade, hvorpaa man mener, at der her bør gaas frem, idet man vel skal kunne give Love for denne Sag, hvorimod man ikke skal have nogen Indflydelse paa Bevillingerne til den, og den Maade, hvorpaa — ja, jeg tør ikke igjen sige „salig“ — Normalbudgettet fra Rigsaadets Tid var givet. Det var nemlig givet af kongelig Magtfuldkommenhed, medens de Love, som nu skulle staa, uden at man kan være ved dem, dog forudsættes at være givne af Lovgivningsmagten. — Den ærede Kultusminister havde fuldkommen Ret i, hvad han sagde om Spøgelse; jeg indrømmer, at det er luftige Bæfener. Den ærede Minister paaberaabte sig imidlertid, da han havde Ordet, Drømme som Vidnesbyrd for sin Menings Rigtighed, men jeg antager dog, at Drømme ere ligesaa luftige Bæfener som Spøgelse. Den ærede Minister anførte nemlig som Bevis for, at hans Mening var rigtig, at Ingen i mange Aar havde drømt om, at der skulde komme nogen Forandring; den ærede Minister gik altsaa ud fra, at han vidste, hvad alle Menneſter havde drømt om, og da han vidste, at der ikke var drømt derom, søgte han deri et Bevis for, at hans Mening var rigtig. Da jeg imidlertid antager, at den ærede Minister ikke vil holde fast paa den overordentlige Vægt, han lagde paa Drømme, skal jeg ogsaa gjerne opgive Udtrykket „Spøgelse“.

Formanden: Jeg skal bemærke, at der er begjært Afslutning af Forhandlingerne. Jeg vil spørge, om Nogen begjærer Ordet.

Winther: Jeg vilde have begjært Ordet for en personlig Bemærkning, men jeg frasalder det gjerne for at faa Ende paa Sagen.